

РЕШЕНИЕ

№ 9519

гр. София, 21.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 05.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **394** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във вр. с чл. 145 -178 от Административно- процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на В. Х. Ч., ЕГН [ЕГН] от [населено място], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет., кантора 103, чрез адв. А. Т. срещу Решение № 2153-21-237 от 19.12.2023 г. на директора на ТП на НОИ-С. град, с което жалба с вх. № 1012-21-1173/21.11.2023 г. на В. Х. Ч. срещу Разпореждане № [ЕГН]/86 от 31.10.2023 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, е оставена без уважение, като неоснователна.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт и потвърденото с него разпореждане, като счита, че същите са постановени в разрез с материалноправните разпоредби, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, несъответствие с целта на закона, липса на компетентност и неспазване на законоустановената форма. Счита, че неправилно ПО за откаже да отпусне ЛПОСВ е приел, че жалбоподателят няма нужния осигурителен стаж и недостигащият е такъв в размер на 04 години, 00 месеца и 13 дни. Неправилно ПО не бил зачел осигурителния стаж за времето от 02.08.1976 г. до 29.09.1980 г., тъй като е приел, че трудовата книжка не е заверена съгласно изискванията на Инструкция № 2492 за реда и начина за издаване на документи за трудов стаж. Подробни доводи в тази насока са развити в жалбата. Моли съда да бъде отменен обжалвания акт като незаконосъобразен.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, чрез процесуалния му

представител адв. Т., заявява, че поддържа жалбата по навадени в нея доводи за незаконосъобразност на оспорения акт. Депозира писмени бележки. Претендира разноски по делото, съобразно представен списък на разноските.

Ответникът - Директор на ТП на НОИ – С. – град, чрез процесуалния си представител юрк. В. оспорва жалбата по съображения подробно изложени в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Софийска градска прокуратура, не изразяват становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 07.09.2023 с вх. № 2113-21-6522 г. В. Х. Ч. е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за ОСВ по реда на чл.68, ал.1-2 от КСО като към заявлението е приложил изискуемите документи за по чл.2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС)

Длъжностното лице по ПО, с оглед извършване на преценка на правото на пенсия въз основа на представените документи установило, че стажът на В. Х. Ч. за периода от 02.08.1976 г. до 29.09.1980 г. при осигурителя Научноизследователски институт за медицинска техника при М. /НИМТ-М./, отразен в представената Трудова книжка /ТК/ № 231, издадена на 02.03.1976 г. от НИМТ-М. не е надлежно заверен. Установено било, че на страница 10-11 от ТК са направени вписвания за постъпване на работа и прекратяване на трудов договор с работодател НИМТ-М., но заверката на стажа не е направена по надлежния ред, съгласно изискванията на приложимата към 29.09.1980 г. Инструкция № 2492 за реда и начина за издаване на документи за трудов стаж. Направено било отбелязване с цифри и с думи на продължителността на стажа, положени са подписи на счетоводителя и на ръководителя, но липсвал печат на предприятието, поради което длъжностното лице по ПО е приело, че не се отнася за заверката на осигурителния стаж за периода 02.08.1976 г. - 29.09.1980 г.

На 21.09.2023 г. В. Ч. представил образец УП-3 № 11 от 20.09.2023 г. издаден от „Медицинска техника инженеринг“ ООД със заверен осигурителен стаж на жалбоподателя за периода 02.08.1976 г. - 29.09.1980 г.

С писмо изх. № 113 от 25.09.2023 г. „Медицинска техника инженеринг“ ООД е уведомило ТП на НОИ С.-град, отдел „Отпускане на пенсии“, че погрешно е издадено удостоверение образец УП-3 № 112/20.09.2023 г. на В. Х. Ч. и удостоверяват, че лицето не е било техен служител в отдел „Рентгенова секция“ след проверка на разплащателните ведомости и документът следва да бъде анулиран.

От страна на ПО е изпратено писмо до „Медицинска техника инженеринг“ ООД за повторна проверка по разплащателните ведомости. С писмо изх. № 145/04.12.2023 г. осигурителя е посочил, че В. Ч. не е работил в Институт за медицинска техника /към настоящия момент „Медицинска техника инженеринг“ ООД/ и липсва в техните разплащателни ведомости. Служителите, които са работили в НИТМ-М. са били към Министерство на здравеопазването и не фигурират във ведомостите на „Медицинска техника инженеринг“ ООД.

При така изяснената фактическа обстановка и при съобразяване с относимата нормативна уредба с Разпореждане № [ЕГН]/86 от 31.10.2023 г. на основание чл. 68, ал. 1-2 от КСО на длъжностно лице по ПО, е отказано отпускане на лична пенсия за ОСВ на В. Х. Ч. при осигурителен стаж от III категория труд - 35 г. 03 м. 17 дни

Разпореждането е обжалвано по реда на чл.117 от КСО с жалба с вх. № 1012-21-1173/21.11.2023 г., по която е постановено обжалваното в настоящото производство Решение № 2153-21-237 от 19.12.2023 г.

По делото освен представените с административната преписка писмени доказателства, съдът в провелоото се съдебно заседание е извършил констатация на представената в оригинал ТК на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд- София-град направи следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока, от лице с правен интерес от оспорване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

По същество на спора:

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентни органи, в изискуемата от закона писмена форма, като са изложени фактическите и правни основания за издаването им. Не са допуснати нарушения в производството по издаването им и съдът не открива основания за нищожност на актовете, предмет на съдебен контрол.

По отношение на материалната законосъобразност на атакувания административен акт:

За да потвърди издаденото разпореждане директорът на ТП на НОИ [населено място] е възприел доводите на длъжностното лице и е приел за безспорно, че жалбоподателят не отговаря на изискванията предвидени в чл. 68, ал. 1-2 от КСО за отпускане на лична пенсия за ОСВ, тъй като В. Х. Ч. имал придобит осигурителен стаж от III категория труд - 35 г. 03 м. 17 дни

Липсва спор по фактите по делото, а и това се установява и от събраните по делото доказателства, че на 07.09.2023 с вх. № 2113-21-6522 г. В. Х. Ч. е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за ОСВ по реда на чл.68, ал.1-2 от КСО като към заявлението е приложил изискуемите документи за по чл.2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС), в т.ч. и трудова книжка № 231 от 02.08.1976 г.

В настоящия случай спорен по делото е въпросът дали са налице предпоставките на 68, ал. 1-2 от КСО за отпускане на лична пенсия за ОСВ на В. Х. Ч. и по конкретно следва ли периода от 02.08.1976 г. - 29.09.1980 г. положен от В.Ч. при осигурителя „НИМТ-М.“ на длъжност „технолог“ да се счита за осигурителен стаж удостоверен от този осигурител с ТК № 231 от 02.08.1976 г. предвид направеното в нея отбелязване и доколкото стажът не е заверен съгласно изискванията на Инструкция № 2492 за реда и начина за издаване на документи за трудов стаж.

Разпоредбата на чл. 68 от КСО разписва предпоставките, при наличието на които се придобива право на пенсия, а именно „Право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършване на възраст 60 години и 10 месеца от жените и 63 години и 10 месеца от мъжете и осигурителен стаж 35 години и 2 месеца за жените и 38 години и 2 месеца за мъжете. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година, като до 31 декември 2017 г. възрастта за мъжете се увеличава с 2 месеца, а от 1 януари 2018 г. - с по 1 месец за

всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст“. В ал.2 се казва, че „от 31 декември 2016 г. осигурителният стаж по ал. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на осигурителен стаж 37 години за жените и 40 години за мъжете“.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, които съобразно ал. 3 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд.

В случая ПО не е зачел за осигурителен стаж периодът от 02.08.1976 г. до 29.09.1980 г., вписан на стр. 10-11 в представената ТК № 231, тъй като същият не е заверен съгласно изискванията на Инструкция №2492 за реда и начина за издаване на документи за трудов стаж. ПО е приел, че е направено отбелязване с цифри и с думи на продължителността на стажа, положени са подписи на счетоводителя и на ръководителя, но липсвал печат на предприятието. Видно от представената трудова книжка № 231, положеният печат на предприятието на стр. 10-11 е положен по този начин на всички страници от трудовата книжка - от стр. 6 до стр. 31, поради което длъжностното лице по ПО е приело, че не се отнася за заверката на осигурителния стаж за периода 02.08.1976 г. - 29.09.1980 г.

Претенциите на жалбоподателя, че стажът му в „НИМТ-М.“ на длъжност „технолог“ за периода 02.08.1976 г. - 29.09.1980 г., неправилно не е взет предвид е неоснователна. С продължителността на трудовия стаж законодателят свързва възникването на различни права и той е установил специален ред за установяването му. В чл. 101 от Правилника за приложение на Закона за пенсиите /отм./ е посочено, че трудовият стаж се установява с трудова, осигурителна или занаятчийско-ученическа книжка или с удостоверение, издадено въз основа на изплащателни ведомости или партийни книги или други документи, удостоверяващи време, което се признава за трудов стаж по чл. 354 от Кодекса на труда. Сред така посочените документи трудовата книжка е с най-голямо практическо приложение. Съгласно легалното определение на трудовата книжка, дадено в чл. 347 от Кодекса на труда, тя е официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника и служителя. Като официален удостоверителен документ тя се издава по определен ред и от съответен орган и има материална доказателствена сила за изявленията, които се съдържат в нея. Тази доказателствена сила обвързва както съда, така и органите на НОИ, но само за удостоверяваните в нея факти. Съгласно разпоредба на чл. 349, ал. 1, т. 9 от Кодекса на труда в трудовата книжка задължително се вписва продължителността на времето, което се признава за трудов стаж. На основание чл. 356 от Кодекса на труда и в съответствие с чл. 10 ППЗП е приета, с Постановление на Министерския съвет № 227 от 23.11.1993 г., Наредба за трудовата книжка и трудовия стаж. В чл. 6, ал. 1 на Наредбата е посочено, че при прекратяване на трудовото правоотношение продължителността на трудовия стаж, придобит при работодателя се записва с цифри и думи и се подписва от главния счетоводител и от работодателя и се подпечатва с печата му. По аргумент на тази разпоредба всички вписвания в трудовата книжка, които не отговарят на посочените изисквания, нямат установената от закона доказателствена сила за периода до 1993 година. В сила за процесния период 1976 г. – 1980 г. е била Наредбата за трудовите книжки, одобрена с Постановление № 149 на МС от 20.03.1953. В трудовата книжка

на жалбоподателя, съгласно тази наредба е следвало да се впишат данните по чл. 5 и чл. 6 от Наредбата в това число датата на постъпване на работа, датата на прекратяването на трудовото правоотношение. Съгласно чл. 8 от тази наредба всяко вписване в трудовата книжка се прави с мастило, заверява се от ръководителя на предприятието, учредението или организацията или от упълномощено от него лице и се подпечатва със служебния печат. Следва да се има предвид и Инструкция № 2492 /обн. ДВ 20/1968 г./ за реда и начина за издаване на документи за трудов стаж, издадена въз основа §101,ал.3 от ППЗП. В чл. 6 от тази инструкция се детайлизира начина на водене на трудовата книжки. Съгласно чл. 6, ал. 2, буква “в” продължителността на придобития от работника трудов стаж се подписва и подпечатва с печата на предприятието, учредението и организацията по начин да не засегне двете страни.

От тази законова регламентация е видно, че за процесния период в трудовата книжка на жалбоподателя е било задължително стажът да се подпечата с печата на предприятието, което в случая не е сторено. С оглед на това за процесния период трудовата книжка на жалбоподателя не е оформена съгласно изискванията на действувалия към момента нормативен акт, поради което няма доказателствена сила за осигурителния стаж и доход на лицето по силата на §9,ал.1 от ПЗР на КСО.

Предвид изложеното правилно и законосъобразно ПО е приел, че не е налице основание за зачитане на периода от време от 02.08.1976 г. - 29.09.1980 г. положен на длъжност „технолог“ при НИМТ-М..

На следващо място следва да се посочи, че дори и ТК да беше оформена съобразно посочените по-горе нормативни изисквания, то правилно административният орган е приел, че не е спазено и изискването на чл. 68, ал. 3 от КСО, тъй като няма изискуемите се 67 години за отпускане на лична пенсия за ОСВ.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е законосъобразно, като издадено от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила в съответствие с материалния закон и с неговата цел /КСО/.

По разноските по производството:

По делото е направено искане от процесуалния представител на ответника за присъждане на съдебно-деловодни разноски. Съдът като взе предвид разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от АПК и изхода на спора пред настоящата инстанция намира, че на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, следва да се присъдят в полза на ответника извършените разходи за водене на процеса в размер на 100 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Х. Ч., ЕГН [ЕГН] от [населено място], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет., кантора 103, чрез адв. А. Т. срещу Решение № 2153-21-237 от 19.12.2023 г. на директора на ТП на НОИ-С. град, с което жалба с вх. № 1012-21-1173/21.11.2023 г. на В. Х. Ч. срещу Разпореждане № [ЕГН]/86 от 31.10.2023 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, е оставена без уважение,

като неоснователна.

ОСЪЖДА В. Х. Ч., ЕГН [ЕГН] да заплати на Националния осигурителен институт сумата от 100 /сто/ лева разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: